

Det glittrande halsbandet

Carolina ville bara behålla halsbandet lite längre.

Carolina Marín
(Baserad på en sann berättelse)

Det här hände i Argentina.

Carolina skuttade tvärs över trädgården. Hennes vän Isabella var därute.

Isabella vinkade. "Kom och lek!"

Carolina gick genom trädgården till Isabellas hus.

Isabella stoppade handen i fickan. "Jag vill visa dig något", sa hon. Sedan drog hon upp det vackraste halsbandet som Carolina någonsin hade sett! De små pärlorna var så glittrande och klara.

"Det är mamás", sa Isabella. "Hon sa att jag kunde leka med det i dag. Se på det i solljuset."

Isabella höll upp halsbandet mot solen. Hundratal regnbågar reflekterades av pärlorna. Det var så vackert!

"Vi leker kurragömma nu!" sa Isabella.

"Okej", sa Carolina. "Jag kan hjälpa till att ta hand om halsbandet."

"Tack!" Isabella gav Carolina halsbandet och Carolina stoppade det i fickan.

Snart var det dags för Carolina att gå hem. När hon sa hejdå frågade Isabella inte efter halsbandet. Hon måste ha glömt det. Och Carolina påminde henne inte.

Det kändes inte helt bra för Carolina att ta med sig halsbandet hem. Men hon ville bara behålla det lite längre. Hon struntade i den dåliga känslan och lade halsbandet under sin kudde.

Nästa dag var det lördag. Carolina gjorde sina sysslor och gick ut för att leka. Hon hade helt glömt bort halsbandet.

"Carolina!" ropade papá. "Kan du komma hit?"

Carolina sprang in. "Ja?"

Papá höll halsbandet i handen. "Mamá hittade det här under din kudde. Vems är det?"

"Det är Isabellas." Carolina fick tårar i ögonen. "Jag hade det i fickan för att ta hand om det när vi lekte i går. Men sedan bestämde jag mig för att ta med det hem."

Mamá satte sig ner med Carolina på soffan. "Tack för att du sa sanningen. Vad tycker du att du borde göra nu?"

Carolina var tyst. Hon tänkte på Jesus. Han skulle vilja att hon var ärlig och lämnade tillbaka halsbandet.

"Jag borde ge tillbaka det till Isabella och säga förlåt", sa Carolina. Så fort hon hade sagt det försvann den dåliga känslan. Hon kände sig varm inombords.

Carolina gick hem till Isabella.

"Hej", sa Carolina. Hon gav Isabella halsbandet. "Jag är ledsen att jag behöll det här. Kan du förlåta mig?"

"Ja", sa Isabella. "Tack för att du gav tillbaka det." Sedan log hon. "Vill du leka kurragömma igen?"

"Ja! Du räknar först – jag går och gömmer mig!"

Den kvällen bad Carolina en bön. "Käre himmelske Fader, förlåt mig för att jag behöll halsbandet. Och tack för att du hjälpte mig att göra rätt."

Carolina kände den varma känslan igen. Hon var glad att hon kunde göra det som Jesus ville att hon skulle göra. ●

JAG KAN OMVÄNDA MIG

Alla gör fel val ibland. Men tack vare Jesus Kristus och hans försoning kan vi förändras och ställa saker och ting tillrätta. Det kallas att omvända sig. När vi omvänder oss säger vi förlåt till den vi har sårat. Vi försöker rätta till misstaget. Vi ber en bön om förlåtelse. Vi gör vårt bästa för att inte göra det felaktiga valet igen. Då kan vi få förlåtelse och känna frid från vår himmelske Fader.

